

Ah, kui hea on nüüd minna
mööda kevadist linna!
Mitte põrmugi see mulle ei loe,
hõlma alla kui ka jahedust poeb.
Oi, räästast vett kaela tilgub!
Siiski säraval pilgul
ikka edasi ma kõnniteel käin...
Ja kui õhus on tunda,
et nohu toob mai,
ma sellele vilistan vaid. (Vile.)
Sõbrad, uskuge, kevad on hurmav!
Tuul kui meeletu tõttab,
peast mul kübara võtab.
kuid ei puudu selle püüdmiseks lust.
Ning ma märkan, et loigud,
mis kõikjal on ees,
mind pahuraks üldse ei tee.

Keegi varbale astub –
lahkelt naeratan vastu.
Ja kui maha oma trammist ma jään,
käega löön ja jalgsi edasi lä'en.
Siis mööda kihutab auto,
kuid ma tuju ei kaota –
käib ju kevad ikka poriga koos!
Ja mis heledast mantlist või kingadest sai,
ma sellele vilistan vaid. (Vile.)
Sõbrad, uskuge, kevad on hurmav!
Milleks mõelda, et luiskan –
hinges tõesti ju hõiskan!
Kuigi kevad ega voolavad veed
pole põhjused ainsad,
sest üksinda need
mu tuju röömsaks ei teeks.

Ah, kui hea on nüüd minna
mööda kevadist linna!
ikka edasi ma kõnniteel käin...
Ja kui õhus on tunda,
et nohu toob mai,
ma sellele vilistan vaid.

Kõige kallima kevadel leidsin –
küllap peamine põhjus vist ongi see!